

Поводом текста Љубомира Живкова ["Сексуални плебисцит"](#) , [Време](#) [978](#)

"Човек не може ништа да уради а да не увреди богове, људе и обичаје." Ова стара несрпска мисао, оплемењена чињеницом да је овде увек било лако увредити и Комитет (био он комунистички или Хелсиншки), пала ми је на памет док сам покушавао да схватим како & зашто смо, самом чињеницом да смо *пренели* један текст изазвали (не)мерљиву душевну бол у рабу небожјем Љ. Живкову, колумнисти "Времена".

Увод и посвета Теофилу: "У Новој српској политичкој мисли Теофилов текст", лежерно нас уводи у тему Љ. Ж., а ја срећан што овог пута макар нисмо "Нова српска полицијска мисао" ([Живков у "Е-новинама"](#)). Реч је о тексту "Специјално васпитани" Теофила Панчића, такође колумнисте "Времена", објављеном (и) [на сајту НСПМ-а](#)

у знаковитој (а рекло би се и *самообјашњавајућој*)

рубрици ПРЕНОСИМО, са уредном назнаком одакле је текст преузет ("Време", 26. септембар 2009). Прво што је правдољубивом Љубомиру засметало јесте фотографија ("чини му се непознатом"). За нашу причу важна је чињеница да је Љубомир колегу ипак

препознао

и да није имао већих примедби на то како је Теофил *испао*.

Заправо је можда Љ. Ж. само био разочаран што немасмо слуха да се реванширамо за "духовите" фотомонтаже наших уредника којима "Е-новине"

[илуструју његове текстове](#)

: кад му већ нисмо

монтирали

колегу колумнисту како

парадира у розе купаћем,

утешно је ваљало барем приметити да је фотографија *непозната*

.

Љубомир у Јелисијуму: "Јесте лепо кад се неистомишљеници поштују", пише даље овај [сарадник \(и\) "Пешчаника"](#)

– медија нашироко познатог по својој неотворености за

друго

и

другачије

– али, упозорава будно Љубомир, не би било добро да се у том Интернет прештампавању

стигне до НСПМ рубрике "ако нисте купили Време"?! Ономад је Љубомиру "живот хтео да са уредником НСПМ-а наступа под истом заставом Времена" и од тада, рекло би се, вуче последице (видети његов исповедни текст

["Добродошлица за Ђорђа Вукадиновића"](#)

). Није, верујем, Љубомиру лако да схвати како једна "десничарска удруга" или "Нова српска фашистичка мисао" (синоним за НСПМ на "Е-новинама", у којима је Љ. Ж. такође сарадник) може бити отворена за различитомислеће. А можда се само Љубомиру погрешно

јавило,

у општој хајци против свега што има префикс

српски

, да се за НСПМ спрема ломача, па да и он, у својој

несветој непростоти,

припреми свој

суварак?

Тешко је време, откази пљуште, никад човек не зна кад ће му који поен затребати. У том смислу није јасно зашто (поново) г. Живков покреће причу да је "Време своједобно помогло да се Нова српска политичка мисао роди" – да ли се тиме хвали, суптилно цинкари свог "матичног" уредника или само пере руке & тражи опрост Тамо Где Треба?!

Ју, дете, промаја: Када смо, на новом сајту, пренели трећи текст Т. Панчића (на старом сајту то смо урадили најмање десет пута), имали смо на уму његову реченицу *"Њих, међутим, подржава и опслужује пристојна интелектуална логистика, од све бизарнијег серкла НСП мислилаца па до црквеног врха"*

. Дакле, поменути смо, а имали смо и реплику (

[Миодраг Зарковић: "Да ли смо сви Керуми?"](#)

, НСПМ); можда је Љубомиру Ж. идеал почивши РТС који је објављивао коментаре, а не и вест коју коментарише, али ми се на то уже нећемо спуштати. Наиме, тешко се отети утиску да Љ. Ж. наступа као оне старије особе које су отоич лелекале по јавном превозу "ју, дете, промаја – затварај"; или, речима колеге му Теофила

"поносно наслеђујем свој скучени, загушљиви светић, и поносно га предајем даље, неоштећеног. И одсећи ћу сваку руку која посегне за прозором, намерна да га отвори, да прове(т)ри постулате мог устајалог микрокосмоса."

Како је добро приметио један НСПМ коментатор, Теофил је пишући о

нама

пре насликао Љубомиров и свој

серкл,

оне којима је "Време" постало сувише благо и толерантно, па су се морали повући на резервне положаје

у виду "Пешчаника", "Е-новина" и "Хелсиншке повеље".

Судбина без коментара: Завршни нам је ударац Љубомир пробао задати у виду оптужбе за „ *напујавање коментатора*“. Паклени план нам је био – открива овај мрзитељ интелектуалне промаје – да нејаког Теофила бацимо нашим јаким и увек-крви-жедним читаоцима "да искале гнев". "Неколико читалаца држало је Теофилу страну", невољно признаје Љ. Ж., али каква је то демократија где сви нису на Теофиловој *сунчаној страни*?!
?

Полетело је дрвље и камење НСПМ коментатора, цени Љубомир; цени али не цитира, па ја поново на сајту НСПМ-а прочитах

[51 коментар на текст Теофила Панчића](#)

. Коментари и коментатори оштри јесу, али далеко од увредљивих – у сваком случају неупоредиви су с третманом какав НСПМ и његови уредници имају у поменутиим другосрбијанским гласилима. Тако се, мним, и на овом примеру видело наше упутство модераторима да више пазе "туђе" него "наше" ауторе, што се, уз пропусте који се у овом послу подразумевају (пример с поигравањем са именима и прекрштавањем г. Панчића у "Теофоба", због чега му се овом приликом најискреније извињавам), углавном поштује – а каткад, богме, и злоупотребљава.

Уочите разлику: Судбина је пас и изволела је да, истога дана када је штампани вапај овог праведника угледао киоске, "Е-новине" ураде управо ово што је њихов *сурадник*

Љ. Ж. критиковао: пренели су наш текст (под својим насловом

["Брис Татон није убијен!"](#)

) и коментаторима "поклонили вуду-лутку" (конструкција је Љубомирова). Е, сад би човек помислио да је то адут за Љ. Ж.-а – наши коментатори су

["болесни читаоци НСФМ"](#)

("Е-новине") дочим су они на "Е-новинама" фини и зацело еуропејци, Љубомир ни са свешћу ни са савешћу неће имати проблема – тезгариће (израз је његов) и даље тамо где читаоци/коментатори

пуцају од менталног здравља и пристojности.

Кад оно,

прожима

већ

[први коментар](#)

на сајту "Е-новина": "

Au bagro bestidna, kako vas nije sramota? Da vas vidim kako bi opravdavali smrt vase nesrecne dece ako ih imate. Treba vas..... Muciti... Duga i veoma bolna smrt... Mnogo bola vama treba naneti... Pa da molite za zivot, a da vas svi slusaju a niko ne cuje...

"

А код нас, "фашиста" и "болесника", наша коментаторска "паравојска" (израз је опет Љ.

Ж.-а) поручује Теофилу:

"Једноставно је непоправљив, на крају ћу рећи само: Браво Теофиле, само напред! Ипак смо ми Срби толерантан народ... А чика Теофил је живи доказ наше толеранције, нека га..."

Примећујете ли разлику, господине Живков?!

(Аутор је уредник електронског издања НСПМ-а)